

၀၀၀၀

ကြယ်စင်များစေ

ချစ်
အိမ်
အိမ်
ရ
နံ
များ

Design & Artist by
Zaw Zaw

လေပြည်ညင်း တစ်ခုလို
သင်းသင်းလေး မွေးပျံ့နေတယ် ...
အကောင်အထည် မရှိ
ဂုဏ်ဒြပ် မရှိ
လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြစ်ရာ
ဘာဆိုဘာမှ မရှိတဲ့
ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အသင်းဆုံး အလွမ်း
ချစ်ခြင်း၏ ဆင်းရဲနဲ့ ဆန်းတွေ

*****

အပိုင်း (၁)

အခန်း (၁)

တိုပါးရိုး ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာ ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းသို့ သွားသည့် လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ရှားရှားပါးပါး မြန်မာ ဘုန်းတော်ကြီး သုံးပါးကို ကြည်ညိုဖွယ်ရာ လှမ်းပြီး ဖူးတွေ့မြင် လိုက်ရလျှင် "မေမိုးယံဦး" ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ မြည်ဟည်း သွားအောင်ပင် ကြည်နူးဝီတိ ဖြစ်ရပါသည်။

ဒီစင်္ကာပူကို ရောက်တာ ခုနစ်နှစ် ပြည့်တော့မည်။ ယခုလို ရဟန်းတော်များ (အထူးသဖြင့်) မြန်မာ ရဟန်းတော်များကို ဖူးတွေ့ခွင့် ရဖို့ ဆိုတာ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ဒုလ္လဘ တစ်ပါးပါပဲ။

သို့သော် မေမိုးယံဦးမှာ ရဟန်းတော်များ အနီးသို့ ကပ်ပြီး မဖူးတွေ့ရဲပါ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူမ ဝတ်ဆင်ထားမိတာ အင်္ကျီက လုံလုံခြုံခြုံ ရှိပေမဲ့ စကတ်က နူးအထက် ရောက်နေလို့ ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ ရှေ့မှာ သူမ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပျပ်ဝပ် ရိုကျိုး ရှိခိုးရမှာ လဲ။ မြန်မာ မိန်းကလေးပီပီ ရဟန်းတော်တို့ ရှေ့မှာ လုံလုံခြုံခြုံ၊ ဣန္ဒြေရရ ဝတ်စားဆင်ယင် ရမည် ဆိုတာကို မေမိုးယံဦး သိပါသည်။

မတတ်နိုင်သည့် အဆုံး မိမိရောက်ရှိ နေရာမှ ပင် မတ်တတ်ရပ် လက်အုပ်ကလေး ချီပြီး မျက်တောင် မခတ်စတမ်း ဖူးမြော် ကြည်ညို ရပါတော့မည်။ ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် ဝီတိစိတ်ကြောင့် မေမိုးယံဦး၏ ရင်မှာ တသိမ့်သိမ့် လှိုင်းထန် နေမိသည် နှင့်အမျှ ရွှေမျက်ရည်က ဝဲချင်ချင်။

ယခုလို မိတစ်ကွဲ၊ ဖတစ်ကွဲ၊ နိုင်ငံတစ်ကွဲနှင့် ကျောင်းလာတက် နေရသည့်အခါ ဝမ်းသာစရာ ရှိလည်း မျက်ရည်စို့ ဝမ်းနည်းစရာ ရှိလည်း မျက်ရည် စို့တတ်တာ သူမအတွက် နိယာမ တစ်ခုပင် ဖြစ်နေ၏။

"ဟောတော့် ..."

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်ပြီး ဖူးမြော် ကျန်ခဲ့စဉ် အစိုးမရသည့် စင်္ကာပူ မိုးက ဗြုန်းကနဲ ရွာချလိုက် ပြန်ပါပကော။ အိက္ခေတာနှင့် နီးသည့်အပြင် သစ်ပင်သစ်တောများ ထူထပ်သည့် ကျွန်းနိုင်ငံပေမို့လား မသိ စင်္ကာပူမိုးက အခါမရွေး၊ အစိုးမရ။ သူမတို့လို ဌာနေတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေသူများက အမြဲလိုလို ထီးဆောင်းလေ့ ရှိကြသော်လည်း ရှေ့က ရဟန်းတော်များမှာ ထီးပါပုံ မရကြပါချေ။

မေမိုးယံဦးမှာ သူမ၏ ပန်းရောင် ထီးလေးကို ဆတ်ကနဲ ဆွဲထုတ် ဖွင့်ပြီးလျှင် ရှေ့မှ ရဟန်းတော်အား ဆက်ကပ် လှူဒါန်းဖို့ အပြေးကလေး သွားမိသည် ။

ရှေ့ဆုံးမှ နှစ်ပါးက တော်တော် လှမ်းလှမ်းရှိ အဆောက်အဦး တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားပြီမို့ လောလောဆယ် ကျန်ရှိနေသေးသည့် ရဟန်းတော်အား မေမိုးယံဦး ရိုရိုသေသေဖြင့် ဖွင့်ပြီးသား ထီးကလေးကို ဆက်ကပ် လိုက်ပါသည် ။

"အရှင်ဘုရား ... တပည့်တော်မကို ချီးမြှင့်သော အားဖြင့် ဒီထီးကို အလှူခံတော်မူပါ"

ရဟန်းတော်က သူမကို တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်လိုက်၏။ သူမကိုလည်း မြန်မာ မိန်းကလေးမှန်း တန်းကနဲ သိသွားပုံ ရပါသည် ။

"နေပါစေ ဒကာမလေး"

သို့သော် မေမိုးယံဦး၊ ထီးကလေးကို လှူဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်သည် ။

"ဒီထီးလေးကို ယူသွားတော် မူပါဘုရား၊ တပည့်တော်က ကိစ္စ မရှိပါဘူး ဘုရား"

ထီးကလေးကို ရဟန်းတော် အရှင်သူမြတ်၏ လက်ထဲသို့ အတင်း

ထိုးထည့်ခဲ့ပြီး သူမ အပြေးကလေး ထွက်လာမိခဲ့သည် မှာ စေတနာ ဗရပွနှင့် ဖြစ်သည်။ ။

ကြုံတောင့် ကြုံခဲအဖြစ် လှူတောင့်လှူခဲ လှူခဲ့ရသည့် အလှူက သူမ ၏ ရင်ပြင်တစ်ခုလုံးကို ရက်အတန် ကြာသည် အထိ လှိုင်းထန် ဂယက် ထနေ စေမည်လားပင် မသိနိုင်တော့ပါချေ။

*****

အခန်း (၂)

ကြာလည်း မမေ့

ရှာလည်း မတွေ့

ငါလည်း တစ်နေ့ ဆိုတဲ့ စကားလေးဟာ သေခြင်းတရား သဘောကို လှစ်ဟ ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သော်လည်း နေဒွန်းကတော့ ကိုယ်ယူချင်ရာကို ဆွဲပြီး ယူပစ်လိုက်ပါသည်။ ။

စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသည့် မိန်းမဆောင်း ပန်းရောင် ထီးလေးကို လွမ်းဆွတ်တသစွာ ငေးကြည့်ရင်း နေဒွန်းစိတ်တွေ လွင့်မျောနေလျှင် အတူနေ သူငယ်ချင်း အောင်ချမ်းက ထုံးစံအတိုင်း ကောင်းချီး ဩဘာ ပေးခဲ့သည်။ ။

"လုပ်မနေနဲ့ နေဒွန်း။ အခု ၂၁ ရာစုထဲ ရောက်နေပြီ။ ၁၈ ရာစုတုန်းကလို ကုန်းဘောင်ခေတ် တုန်းကလို မိန်းမ တစ်ယောက်ကို မြင်မြင် ချင်း မချိမဆန့် စွဲလမ်း ချစ်ခင်မိတယ် ဆိုကတည်းက မင်းဘယ်လောက် တုံးတယ်ဆိုတာ ဖော်ပြတာပဲ။ ဒီလောက် ဖြစ်နေရင်လည်း အဲဒီကတည်းက ဘာညာ၊ သာရသာ လုပ်ပြီး Address လေး ဘာလေး တောင်းထားပါလား"

"အဲဒီတုန်းက ငါက ရဟန်းဝတ်နဲ့ ကိုးကွ။ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာကြီး

တစ်ခုလုံး ငါ့ကြောင့် အမဲစက် မရှိစေချင်ပါဘူးကွာ"

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့။ ဒုလ္လဘ တစ်လလောက် ဝတ်လို့ ပဲ။ တစ်နှစ်လောက်များ ဝတ်လိုက်ရင်"

မညာမတာ ပက်ပက်စက်စက် ပြောနေသည့် အောင်ချမ်းကို နေဒွန်း အပြစ်မတင် ချင်တော့ပါ။ သူလည်း ကရုဏာ ဒေါသနှင့် ပြောတာပါပဲ။ ထိလွယ်၊ ရှလွယ်၊ ခံစားလွယ်သည့် မိမိ နှလုံးသားကို အပြစ်တင် ရအောင်လည်း နေဒွန်းဆိုတာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ လောလော ယောက်ျား တစ်ယောက် မဟုတ်။

အသား လတ်လတ်၊ အရပ် ရှည်ရှည်၊ ရုပ်ချောချော၊ ယောက်ျား ပီပီ သသမှာ အင်တာနေရှင်နယ် စတိုင် အပြည့်နှင့်။

အချစ်ဆိုတာ ပန်းကလေး ပွင့်သလိုမျိုးလား။ သူ့အခါအခွင့် သင့်တဲ့ အခါ ဖျတ်ကနဲ ဝေဆာ ဖူးပွင့် တတ်ပါသလား။

ယခု အရွယ် အသက် (၂၇) အထိ၊ တိတ်ဆိတ် အိပ်မော ကျနေခဲ့သည့် သူ့ရဲ့ နှလုံးသားလေးသည် ပန်းနှုရောင် ထီးကလေး တစ်လက် ကြောင့် ဒဏ်ရာ အနာတရတွေ စူးနစ် စွဲထင်ခဲ့ပေပြီ။

ဒီဒဏ်ရာကရော ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်အခါ ထိအောင်များ နေဒွန်းကို ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက် နေမှာ ပါလိမ့်။

ရှာလည်း မတွေ့ ...

ကြာလည်း မမေ့ ...

ကြာလည်း မမေ့ ...

ရှာလည်း မတွေ့ ... တဲ့ ။

ဒီစင်ကာပူမှာ တစ်နှစ်လုံးလုံး သွားလေရာ၊ ရောက်လေရာ အရပ်မှာ ပန်းနုရောင် ထီးကလေး ပိုင်ရှင်ကို သတိတရဖြင့် အမြဲတစေ မျက်စိဖွင့်၊ နားစွင့်ကာ ရှာဖွေခဲ့ပါသော်လည်း ပျောက်သောသူ တစ်ယောက်သော သူကဖြင့် ရှာလို့ မတွေ့တော့ပါချေ။

ကိုယ့်အိပ်ယာ ကုတင်ထက်မှာ လက်နှစ်ဖက် ခေါင်းအောက် ခွေသွင်းပြီး မျက်စိမှိတ်ကာ နေဒွန်း ငြိမ်သက် နေမိသမျှ အောင်ချမ်းကတော့ လှုပ်လှုပ်ရွရွ။

မနက်ဖြန် ပြည်တော်ပြန် ကြမည်မို့ ဒီကနေ့ အလုပ်ရှုပ် နေကြခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

အောင်ချမ်းမှာ လေကလေးပင် တချွန်ချွန်။ ကိုယ့်နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ပြန်ရမှာ ပြည်တော်ပြန် ရမည်ဆိုတာ အလွန်ပျော်စရာပေါ့။

သို့သော် အများ တကာနှင့် ဆန့်ကျင်စွာပင် နေဒွန်းကတော့ မပျော်ခဲ့ပါချေ။ သူ့ကို အရူးရယ်လို့ ဆိုချင်ရင်လည်း ဆိုကြပါလေတော့။

ရင်နာစရာ အတိတ်ဆိုးများ နှင့် ပြည့်နှက် နေခဲ့သည့် အမိမြန်မာ ပြည်ကြီးမှာ သူ့ကို လိုလား နှစ်သက် ကြိုဆိုမည့် သူတွေ ဘယ်မှာ ရှိကြမလဲ။

"မေမေ"

မျက်စိ မှိတ်ထားပေမဲ့ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ အမြဲ ပုံရိပ်ထင်၊ ရင်ထဲ စူးစစ် နာကျင်နေမိသည် က မချိမဆန့် အသက်ထွက် ခဲ့ရရှာပါသော နေဒွန်း၏ မွေးမိခင်။

နေဒွန်း အံ့ကြိတ်မိပါသည် ။ တောက် အချက်ပေါင်း များ စွာကိုလည်း ရင်ထဲမှာ အဆက်မပြတ် ခေါက်မိလိုက်သည်။

သွေးအန်ပြီး သေဆုံးခဲ့သည့် မေမေ။ သွေးအားနည်း ရောဂါသည် တစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုပဲ သွေးအန်ပြီး မချိမဆန့် သေဆုံးတတ် ပါသလား။ ဆေးပညာ ဗဟု သုတတွေ မရှိရသည့်ကြားထဲ ပထွေးဖြစ်သူ ဦးမြထွတ်၏ ဩဇာအာဏာ တွေကလည်း သူ့ကို မလူးသာ မလွန်သာ နိုင်ပါချေ။

ရင်ထဲမှာ တော့ သံသယတွေ အထပ်ထပ်ဖြင့် ရင်ပြင် တစ်ခုလုံး ပြာကျလှလှ။

"ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့ နေဒွန်းရယ်။ အခုဆို မင်းဒီ စင်္ကာပူကို ရောက်တာ ၄ နှစ် တင်းတင်းလည်း ပြည့်ခဲ့ပြီ။ တော်တော်လည်း စုမိဆောင်းမိ ရှိနေခဲ့ပါပြီ။ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ်ပြန်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ သူငယ်ချင်းရယ်။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်က မြေ၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်က ရေ၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်က လေမှ တို့ ကို ကျန်းမာ လန်းဆန်း စေပါတယ်။ ငါတို့ စီစဉ် ထားကြသလိုပဲ တို့ ဟိုမှာ လုပ်ငန်းတစ်ခု ထူထောင်ကြမယ်။ နာကြည်းတာတွေ၊ လွမ်းဆွတ်တာ တွေကို မေ့ပစ်လိုက်တော့။ ငါ့ကိုယ်ချင်း မစာလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းရဲ့ ပန်းရောင် ထိမလေးကလည်း မြန်မာပါပဲ။ မြန်မာပြည်မှာ ပြန်တွေ့ချင်လည်း တွေ့မှာ ပေါ့။ ရေစက်ပါရင်၊ ဖူးစာပါရင် ပြန်ကို တွေ့ရမယ်ကွာ။ ကဲ ... လုပ်။ ငိုငင်မနေနဲ့ ။ သိမ်းစရာ ရှိတာသိမ်း၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပြီးရင် အနားယူကြရအောင်။ ဒီည စင်္ကာပူရဲ့ အရသာကို အပြည့်အဝ ထိုင်ကြည့်ကြမယ်။

မနက်ကျရင်တော့ တာ့တာပဲ။ ငါတို့ တွေ ကိုယ့်ပြည်၊ ကိုယ့်ရွာမှာ လူရာဝင်ဝင်၊ လူတန်းစေ့စေ့ ပြန်ပြီး နေထိုင်ကြပါ စို့ကွာနော်"

အောင်ချမ်း သူ့အနားမှာ ကပ်ထိုင်ပြီး တရားချလျှင် နေဒွန်း နာခံရပါသည် ။ ဘဝဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်နေရုံနှင့် မပြီး။ လက်တွေ့ လုပ်ဆောင်မှု များ နှင့်လည်း အချိုးကျကျ ပေါင်းစပ် ရပါဦးမည်။

လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်၊ ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်တာတွေကို ဘဝမှာ နောင်တ
မရရအောင် လုပ်ဆောင် ကြရပါဦးမည်။

ဘဝဆိုတာ လက်တွေ့ကျတဲ့ ဆူးကန္တာရ ကြီးပါပဲ။

အဲဒီ ဆူးကန္တာရ ကြီးထဲမှာ စမ်းတဝါးဝါး လွမ်းမော နေတာထက် က
န္တာရ ခြင်္သေ့ တစ်ကောင်လို ရဲရဲရင့်ရင့် သတိနှင့် ဖြတ်ကျော်ပစ်ပါမှ ဒီခ
ရီး၊ ဒီလမ်းကို အနိုင်ရပါလိမ့်မည်။

ယောက်ျား ကောင်းတို့ ၏ မာန်ဖြင့် ရင်ကို တင်းထန်၊ ညှစ်ဖျစ် ဖြတ်
တောက် လိုက်သော်လည်း နေဒွန်း၏ ရင်မှာ ဆူးနှယ် ခိုတွယ် ခိုင်မာ နေ
သည် များက မေမေ ဒေါ်နီနီလင်း၏ သွေးအန် သေဆုံးသွားသည့်
မျက်နှာလေးနှင့် ပန်းနုရောင် ထီးပိုင်ရှင်မလေး၏ မျက်နှာများ ပင် ဖြစ်
သည် ။

*****

အခန်း (၃)

ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်ရေကို မဆိုထားဘိ။ ကိုယ့်လေကို ရှူလိုက်ရကတည်းက လန်းဆန်း ချမ်းမြေ့ သွားတတ်ကြတာ နိုင်ငံချစ်သူတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်နိုင်ငံ၏ တောတောင်ရေမြေ ရှုခင်းများကို အပေါ်စီးမှ ငုံ့ကြည့်ရင်း နေဒွန်း၏ ရင်မှာ ကျဉ်ခနဲ ဖြစ်ရပါသည်။

သူ့ကို ဘယ်သူတွေ ကြိုဆိုကြမှာ လဲ။ သူ့မှာ နွေးထွေးမှုတွေ မရှိ။ ကြိုဆိုမည့် သူတွေမရှိ။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်မို့ တိုင်းပြည် ချစ်စိတ်ကြောင့် ပြန်လာခဲ့ မိသော်လည်း နေဒွန်း ရင်မှာ မချမ်းမြေ့သလိုနယ်။

အေးလေ လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်၊ ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်တာ တွေကတော့ ဖြစ်လာမှာ ပဲ။ လုပ်ရမှာ ပဲ။

နေဒွန်း မျက်ဝန်းထဲမှာ ဦးမြထွတ်နှင့် ယုဝတီ ဆိုသည့် ကောင်မလေး၏ ရုပ်တို့ ကို နာကြည်းစွာ မြင်ယောင် လာရပြန်သည်။ ဦးမြထွတ်က သူ့ပထွေးကြီး ဖြစ်ပြီး ယုဝတီကတော့ ဦးမြထွတ်၏ မွေးစားသမီး ဖြစ်သည်။

သူ ထွက်လာတုန်း ကတော့ ဒီကောင်မလေးဟာ အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်။ သူ့ကို အလွန် အင်မတန် တွယ်တာ ဂရုစိုက်သည့် ကောင်မလေးပေမဲ့ နေဒွန်း ယုဝတီကို မုန်းပါသည်။

အလကား မာယာ များ တဲ့ ကောင်မလေး။ စူပုတ်ပုတ် ကောက်ချိတ်

ချိတ် ရုပ်က သူ့မျက်နှာကို မြင်တိုင်း ဝင်းပ သွားတတ်တာကိုက သူ့ဖအေ သင်ထားလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့။

မေမေ့ အသက်၊ မေမေ့ ပစ္စည်းတို့ ကို ပိုင်စိုး ခြယ်လှယ်နေသည့် ဦး မြထွတ်ကြီးကို နေဒွန်း တူးခါးနေအောင် မုန်းပါသည် ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သင်းတို့ သားအဖနှင့် ရေခြား၊ မြေခြား။ ကမ္ဘာကြီးပါ ခြားနေလိုက် ချင် ပါ၏။

သို့သော် အောင်ချမ်း ဆိုသည့် သူငယ်ချင်း ကောင်းနှင့် တွေ့ဆုံပြီး သူ ငယ်ချင်း ကောင်းတို့ ၏ လမ်းညွှန် ဆွဲခေါ်မှုမှာ သူလိုက်နာ ရပေတော့မ ည့်။

အင်း ကိုယ့်ရေ၊ ကိုယ့်မြေဟာ ကိုယ့်အတွက် အသင့်တော်ဆုံး ဆေး တစ်ခွက် ပါပဲလေ။

နာကြည်း မုန်းတီးမှုများ နှင့် လွမ်းဆွတ် သတိရမှုများကို နေဒွန်း ဖြ တ်တောက် ရုန်းထွက် ပစ်လိုက်စဉ် သူတို့ လေယာဉ်လည်း မင်္ဂလာဒုံ လေဆိပ်ကို ဆင်းသက် ပါလေတော့သည် ။

အောင်ချမ်း၏ အသွင်က ငှက်သွင် ပျံကြွမတတ်သော် ဆိုသည့် အတိုင်း အစွမ်းကုန် ပေါ့ပါး လတ်ဆတ်လျက်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် လေယာဉ် မ ရပ်နားခင်ကပင် လေယာဉ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းတော့မည့် ရုပ်နှင့်။

အေးလေ သူ့မှာ တော့ မိနှင့်ဖနှင့် ချစ်သူ ဇနီးမယားနှင့် ပေကိုး။ အောင်ချမ်း၏ ဘဝက ချစ်သူ၊ ခင်သူတွေဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်။ သံယောဇဉ် နှောင်ကြိုးတို့ ဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်။

ဒါဟာပဲ ဘဝဆိုတာ ပေါ့လေ ...

လောကအလယ်မှာ ရေမျောသီး တစ်လုံးလို မျောချင်ရာ မျောနေ

မည့် အစား သံယောဇဉ် နောင်ကြိုးတို့ ဖြင့် ရစ်ပတ် ထောက်ကန်ထား တတ်ကြသည် ပင် ဘဝပေါ့။

" လာလေ ကိုနေဒွန်း။ ခင်ဗျားဗျာ တက်ကြွစမ်းပါ။ ဘဝဆိုတာ အများကြီး အဓိပ္ပာယ် ရှိပါတယ်ဗျာ။ နာကြည်းမှု၊ လွမ်းဆွေးမှုတွေနဲ့ ဘဝ ကို မှောင်ချ မပစ်လိုက်စမ်းပါနဲ့ ။ ခုမှ နေထွက်စပဲ ရှိသေးတယ်။ ရှေ့ လျှောက်ပြီး လှပ လင်းပွင့်လာမဲ့ လောကကြီးကို ခင်ဗျား မျှော်လင့်စမ်း ပါဗျာ "

"ရတယ် သူငယ်ချင်း။ ကိုယ်စိတ်ခိုင် ပါတယ်။ ကိုယ့်အတွက် စနိုးစ နောင့် မဖြစ်ပါနဲ့ ။ ဟောဟိုမှာ သူငယ်ချင်းရဲ့ မိသားစုတွေ "

ကြိုဆို ကြသူများ ထဲမှာ အောင်ချမ်း၏ မိသားစုတွေက ပျော် ပျော်မြူးမြူး၊ ဝင်းဝင်းပပ၊ ချစ်သော သူများ နှင့် တွေ့ဆုံခန်းကို ပွဲတစ်ပွဲ ကြည့်နေသည့် ပမာ နေဒွန်း ငေးကြည့် နေလိုက်သည် ။

သိင်္ဂီရ ရသကို ပေးစွမ်းနိုင်သည့် မြင်ကွင်းတွေကို ပါပဲ။

ကိုယ့်အိတ်ကြီးကို ကိုယ်တိုင် တွန်းရင်း နေဒွန်း သူတို့ အနားသို့ ရောက် ရှိသွားပြီး အောင်ချမ်းကို နှုတ်ဆက် လိုက်ပါသည် ။

"သူငယ်ချင်းရေ နောက်နေ့မှ ဆုံကြမယ် ..."

"ဟာ ...ကိုနေဒွန်း နေဦး နေဦး ကျွန်တော်တို့ နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ ဖေဖေ ခေါ်ပါဦး"

ပဋိသန္တာရ စကားများ ရွန်းရွန်းဝေ သွားကြပေမဲ့ နေဒွန်း အားလုံးကို မချိပြီးဖြင့် ပြုံးပြ နှုတ်ဆက် လိုက်ပါသည် ။

"ရတယ် နောက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့။ ဒီမြေ၊ ဒီရေဟာ ကျွန်တော့် မြေ၊ ကျွန်တော့် ရေပါ။ ကျွန်တော့် မြေမှာ ကျွန်တော် အားရပါးရ လွတ်လပ်

စွာ နေလိုက်ပါဦးမယ်ဗျာ။ မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့ ..."

အားလုံးကို ကျောခိုင်းပြီး နေဒွန်း ထွက်ခွာ လာခဲ့ပါသည်။ ။

မေမေနဲ့အတူ မွေးနေ့တိုင်း တမေ့တမော အတူ တက်ဖြစ်ခဲ့ကြ သည့် ရွှေတိဂုံဘုရားကို သွားမည်။ ကျန်သည့် ဘုရားစုံတွေကိုလည်း ဖူး မည်။

မေမေနဲ့အတူ နေထိုင်ခဲ့ကြသည့် မိမိ မွေးဖွားရာ အိမ်ကိုတော့ နေ ဒွန်း ဘယ်တော့မှ ခြေဦး မလှည့်ချင်ပါလေ။ အဲဒီအိမ်မှာ ဦးမြထွတ်တို့ သားအဖ ရှိသည်။ ။

ရပိုင်ခွင့်တွေ၊ ရလိုမှုတွေကို နေဒွန်း ထည့်သွင်း မစဉ်းစားသေး။ မေ မေ သေဆုံးခဲ့ရသည့် အိမ်မို့ ခြေဦး မလှည့်ချင်သေး။ ဒါဖြင့် သူ ဘယ်မှာ နေလဲ။

အဲ ...

လေးနှစ်လုံးလုံး မြန်မာပြည်ကို မပြန်ခဲ့ပေမဲ့ အောင်ချမ်းကို ဝယ် ထားခိုင်းသည့် တိုက်ခန်းလေး တစ်ခန်း၊ သူ့မှာ ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။ တိုက်ခန်းသော့လည်း သူ့ဆီမှာ ရှိသည် မို့ ထိုတိုက်ခန်းလေးကိုပဲ သွား ရောက် နေထိုင်ဖို့ နေဒွန်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ။

သည် စဉ် လေဆိပ် အဆောက်အဦမှ ထွက်လာသည့် သူ့ထံ ဖွံ့ဖွံ့ ထွားထွား လှလှပပ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ တီရှပ်အဖြူနှင့် ဘောင်းဘီရှည် နက်ပြာရောင်က သူမကိုယ်မှာ လှလှပပ၊ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်။ ဧကန္တ တက္ကစီ မောင်းသည့် ကောင်မလေး များ လား။

"ကိုကိုကြီး ..."

တုန်ယင် လှိုက်လှဲသော အသံက ယခုပင် ငိုချင်တော့ မယောင်။ သူမ ဟာ ဘယ်သူလဲ။ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ လှလှလေးက မျက်ရည်များ နှင့် စိုရွဲ နေသော်လည်း ပါးချိုင့်လေး ပေါ်အောင် ရယ်ပြနေသည် ကြောင့် ငယ်ရုပ်က အထင်းသား။

"ယုဝတီ ..."

သူ့အသံက ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့သည့် အာမေဍိတ်သံ။

သင်းဟာ ဟိုတုန်းကလို ပိန်ချည့်လေး မဟုတ်တော့ဘဲ မာရ်နတ်ရဲ့ သမီးတော်လို ဖွံ့ထွား လှပနေပါပကော။

အဆိပ်ပင် တစ်ပင်၏ ဖွံ့ဖြိုးဝေစည်မှုဟာ လောကကို ဒုက္ခပေးဖို့ ပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့။

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ကိုကိုကြီးကို ဖေဖေက ကြိုခိုင်း လိုက်လို့ ပါ"

သူ့ထံမှ အိတ်ကြီးကို လွှဲပြောင်း တွန်းယူပြီး ယုဝတီ သူ့ရှေ့မှ ထွက် ခွာလျှင် နေဒွန်း တဒင်္ဂ ကြောင်နေမိပါ၏။ နောက်မှ သူမ နောက်သို့ နေ ဒွန်း ခပ်သွက်သွက် လိုက်ရသည် ။

"ဖယ်စမ်း ယုဝတီ။ နင် ရူးများ နေသလား နင်တို့ ကို ကြောက်လို့ ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ငါ့ကိုများ လာပြီး ကြိုရသတဲ့ ။ ဘာလဲ မအေကို သတ်ရုံနဲ့ အားမရလို့ သားကိုပါ ဆက်သတ် ချင်သေးလို့ လား ယုဝတီ။ ပေး ငါ့အိတ်။ ငါ့ဘာသာ ငါတိုက်ခန်းကို သွားမယ်။

နင့်ဖေဖေကို ပြောလိုက်ပါ ယုဝတီ။ နေဒွန်း ဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ ဥစ္စာ ပစ္စည်း မက်မောလို့ ပြန်လာတာ မဟုတ်ဘူး ။ သတ်ဖို့၊ ဖြတ်ဖို့ တွေ စဉ်းစားမနေနဲ့ ။ ဒေါ်နီနီလင်းရဲ့ အမွေကို စိတ်ချ လက်ချသာ စိုးစံတော် မူပါလို့ ဆက်ဆက် ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်ပါ။ ဒါပဲ ..."

ယုဝတီ လက်ထဲမှ ကိုယ့်အိတ်ကို ဆောင့်ဆွဲတွန်းယူပြီး နေဒွန်း
ထွက်လာလျှင် တက္ကစီ ကောင်လေးများ သူ့ထံ ပြေးလာကြပါ၏။ ကား
သမား တစ်ယောက်၏ လက်သို့ ကိုယ့်အိတ်ကို လွှဲပေးလိုက်ပြီးလျှင် နေ
ဒွန်း ထိုကားပေါ်သို့ တက်ထိုင် ထွက်ခွာ လာခဲ့သည် ။

ယုဝတီအား တစ်ချက်လေးမျှပင် သူလှည့် မကြည့်ဖြစ်ခဲ့။

သူ့ဘာသာ သေချင်သေ။ ကြေချင်ကြေ။ ငိုချင်ငို။ ကိုယ့်အလုပ်
မဟုတ်။

*****